

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 39: Pleisterfabriek

Monsters geven je een hoop een plezier. Plezier in de vorm van leedvermaak. Leedvermaak is het leukste wat er is. Hebben we dan nooit medelijden met ze? Misschien heel soms, als het echt erg is. Over het algemeen is het kusjes en pleisterwerk. Of je nu 1, 2, 3 of 6 monsters hebt, sommige dingen kom je altijd te kort in huis. Of het is kwijt. Toch zit er ook een verschil tussen de monsters. Hangt niet eens van het monster zelf af maar van de ouder. Wij komen veel buiten met ze, meer omdat we die herrie niet binnen willen hebben. Als wij dan buiten zijn valt mij op dat er 3 categorieën ouders zijn. Ik wil ze geen van allen afbranden, ieder doet het zoals het hart het ingeeft. Je doet het dus nooit fout, tenzij je slaat...losse handjes zijn nooit goed.

Categorie 1; de over beschermende ouder.

Het monster voelt constant de hete adem van va of moe in de nek. Altijd de hand op de kont, arm, been, buik of rug. Niets doet het monster alleen en zoekt altijd goedkeuring welke het monster ook krijgt. Volgeladen met complimenten voor iets wat het monster zelf niet heeft gedaan klautert het omhoog en de angstige blikken van va of moe zorgen ervoor dat het monster twijfelt of het iets durft. Eenmaal boven is het trots en los voor 2,5 meter. Boven bij de glijbaan wordt het weer vastgeknoopt aan va of moe en het glijdt naar beneden. Vol kinderpraat en verklein woordjes wordt duidelijk gemaakt hoe knap het is als ze maar voorzichtig zijn. Ik snap de angst, maar chill. Monsters doen niets wat ze niet denken te kunnen. Ze vallen door uw voorzichtigheid.

Categorie 2; de ik laat los ouder

Deze zijn te herkennen aan de stoere praatjes hoe goed ze hun monster alles zelf laten doen. Toch kijken ze altijd langs je heen. Ze kiezen het plekje pal naast je zodat ze je net niet aankijken. De zenuwtrekjes van het wel willen opstaan maar toch niet verraad hun zorgen. Echter hebben ze kramp of moeten ze even uitrekken. Doordat hun aandacht niet echt bij jou is vergeten ze vaak wat ze vertellen waardoor je een onsamenhangend verhaal krijgt waar niemand wat van snapt. Als ze moeten plassen maken ze vaak een ommetje via het monster. Een zoen, een stoere blik en de opmerking ohjaa haha de wc is daar haha. Het is niet erg om je zorgen te maken. Iets minder stoer en iets meer gevoel en je bent er al.

Categorie 3: Dave en Miranda

Wij zijn chill. We zijn namelijk een dagje uit met en voor de monsters. Wij hebben geen zin constant op hun vingers te kijken want dat kan thuis ook wel. We gaan ergens heen, nemen de monsters mee naar het plekje waar we zitten en ze zijn vrij. Als er iets is komen ze vanzelf wel. We letten wel op, kijken wel waar ze uitspoken maar daar blijft het ook bij. Zo hebben we allemaal een leuke dag. We komen pas in actie (telefoon verbeterd hem alvast in april 😊 😊) als er echt iets is.

Als er echt iets is, hoe weet je dat? Hier een aantal tips wanneer het niet echt iets is.

- het monster staat met krokodillentranen bij je en wijst je op het feit dat alleen snoep en pleisters helpen. De enorme wond op de aangewezen locatie is te erg voor woorden en eigenlijk is een amputatie wel op zn plaats. Dag monster!
- er wordt tussen neus en lippen verteld dat er een monster op een of andere manier spontaan is gaan huilen en de hele wereld deed het behalve de melder.
- bloed waar je ze zelf op moet wijzen. Hierna moet de operatietafel gereed worden gemaakt.

mijn telefoon heeft vandaag zware typtyfus. Actie - april, melder - wijnkelder , monster - okidoki, huilen - lililili en ga zo maar door. Mocht er iets staan waarvan u denkt dafuq is dat, typtyfus

- hysterisch gesnik en schoffelende voeten. Het arm doet zeer en niemand weet waarom. Vroeger heette dat zelfkastijding.

Maar wanneer is dan echt? Heel simpel. Wanneer er meerdere monsters vertellen waarom één ontbreekt en het monster ligt nog in het zand en een onderdeel van het lichaam functioneert niet tot slecht, dan mag je ervanuit gaan dat het serieus is. Op dat moment komen wij in April, anders niet. Met buurman en buurman als ware stuntpiloten hebben wij de grootste pleisterverzamelaars. 9/10 keer hebben we geen idee en dat is soms wel eens jammer. Dat zei ik hardop ja, jammer omdat hun creaturen niet altijd gaan zoals ze dat in gedachte hebben. Wij missen dat. Gezien de snelheid waarin de pleisters op gaan kan het soms geen kwaad die jongens in een harnas te hijsen. Daarmee besparen we pleisters maar ontnemen we ook ons leedvermaak. Tot die tijd, wees voorzichtig maar geniet. Laat ze los en vrij, zo hou je zelf ook wat meer energie over.